LIBRĂRIA LOGOS NE RECOMANDĂ

PRACTICA VIEŢII MONAHALE

„Practica vieţii monahale, ca de altfel toate scrierile Părintelui Arsenie, nu este asimilabilă la nivel de teorie. Ea nu poate fi nici teoretizată, nici memorată. Cuvintele ei se desfac, sensurile ei se arată doar atunci când dobândesc un chip concret în vieţuirea zilnică. Cu aceste gânduri, încredinţez osteneala Părintelui Arsenie, cuprinsă în această carte, atât monahilor cât şi mirenilor, ca un îndreptar spre mântuire.”

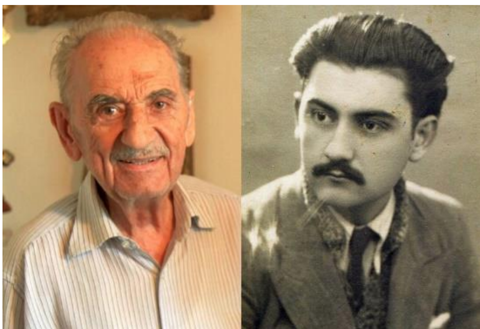
Gurie, Episcopul Devei şi Hunedoarei

ŞTIRI

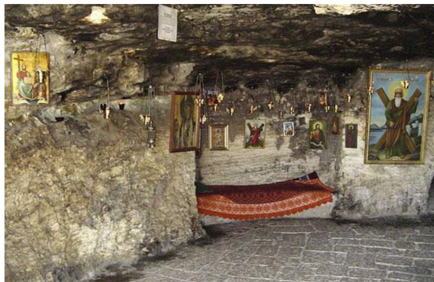
• Tache Rodas, unul dintre ultimii supravieţuitori ai Experimentului Piteşti, s-a mutat la cele cereşti

În 21 noiembrie, de praznicul Intrării Maicii Domnului în Biserică, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu l-a chemat la sine pe cel ce a iubit-o din toată inima, rugătorul său de taină, Tache Roda. Născut la 14 Noiembrie 1924, Constantin "Tache" Rodas a fost arestat în 1942 şi a rămas în închisorile dictaturilor antonesciană şi comunistă până la eliberarea sa din 1964 (aproape 23 de ani!). A trecut fără de pată prin iadul închisorilor, păzit şi acoperit de harul lui Dumnezeu, fiind unul din puţinii care a reuşit să scape maşinăriei diabolice fără să cadă în moara "re-educării” marxiste. *Activenews.ro*

• Din comunicatul Patriarhiei Române referitor la pelerinajul la Peştera Sf. Ap. Andrei

«În cazul concret al pelerinajului la Peştera Sfântului Apostol Andrei din comuna Ion Corvin, judeţul Constanţa, comună care are un număr mic de locuitori (1992), se poate organiza, printr-o îngăduinţă a autorităţilor, pelerinajul, având în vedere caracterul excepţional al acestei sărbători pentru poporul român.
Sfântul Apostol Andrei cel întâi chemat, Ocrotitorul României, este singurul sfânt din Calendarul Bisericii Ortodoxe Române a cărui pomenire este declarată sărbătoare naţională bisericească de către Sfântul Sinod, prin hotărârea nr. 4972 adoptată în şedinţa din data de 14-15 noiembrie 2001.
De asemenea, începând cu anul 2012, în Codul muncii, ziua de 30 noiembrie – Sfântul Apostol Andrei cel întâi chemat, Ocrotitorul României, este inclusă între *sărbătorile legale în care nu se lucrează*.
Ţinând cont de recunoaşterea de către Statul Român a rolului excepţional avut de către Sfântul Apostol Andrei în viaţa poporului român, este necesar ca autorităţile de stat competente să permită în mod excepţional credincioşilor din ţară să vină în pelerinaj la Peştera Sfântului Apostol Andrei, situată în comuna Ion Corvin, judeţul Constanţa, cu respectarea distanţei fizice, purtarea măştii şi dezinfectarea obiectelor atinse, aşa cum prevăd „regulile de protecţie sanitară privind activitatea cultelor religioase, inclusiv a slujbelor şi rugăciunilor colective” (HG nr. 967/12.11.2020 privind prelungirea stării de alertă).» *Basilica.ro*

• Curtea Supremă a Statelor Unite a anulat restricţia cu privire la slujbele religioase
Miercuri, 25 noiembrie, Curtea Supremă a SUA a decis printr-un vot majoritar să ridice restricţiile impuse de guvernatorul liberal al oraşului New York cu privire la slujbele religioase. Deşi în primăvară, aceeaşi instanţă a hotărât restricţionarea slujbelor în statele California şi Nevada, acum s-a considerat că restricţionarea drepturilor religioase este neconstituţională. *Orthodoxtimes.com*

Aşteptăm întrebările, sugestiile şi eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com
sau la tel. 0734.194.372.
Mulţumim tuturor pentru rugăciuni şi ajutor financiar.

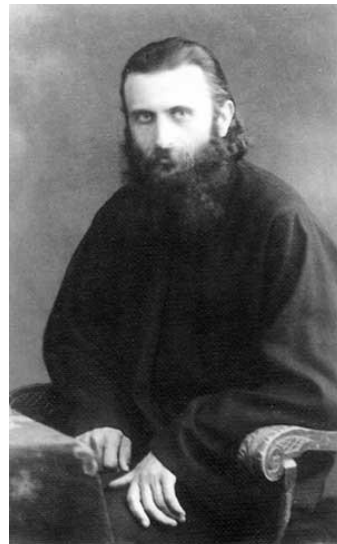
MAXIMINA

Foaie ortodoxă pentru suflet

nr. 16 / 28 noiembrie 2020

PĂRINTELE ARSENIE BOCA – UN OM MAI PRESUS DE OAMENI

E greu să spui ceva vrednic despre Părintele Arsenie, când parcă niciun cuvânt nu este îndeajuns pentru a cuprinde taina şi sfinţenia acestui om mai presus de oameni, lucrarea pe care o face cu fiecare dintre noi, minunile pe care le vedem săvârşite în vieţile noastre şi ale celor de lângă noi. Şi totuşi...

Suntem arsenieni. Ne-am născut, fiecare în parte (poate mulţi fără să o ştim sau să conştientizăm) şi toţi împreună, la mormântul de la Prislop. De fapt Părintele Arsenie ne-a născut. Acasă înseamnă pentru noi tot ceea ce spune Părintele Arsenie, ceea ce învaţă, ceea ce iubeşte, cum se roagă. Slujbele, sfinţii, rugăciunea, cărţile şi mai ales oamenii au intrat în inimile noastre pentru că mai întâi i-a iubit Părintele Arsenie. 28 noiembrie este hramul de taină, hramul cel mare din inimile noastre. E ziua în care dorul nu se poate ostoi decât la mormântul său, când aşteptăm (unii poate un an întreg) să ne îmbrăţişeze prin braţele crucii pe care o sărutăm şi să ne ţină la piept, în timp ce îi udăm mâinile şi picioarele cu lacrimile durerilor şi neputinţelor noastre. Mormântul Părintelui Arsenie e locul învierii noastre. Pentru aceasta datori suntem să-i mulţumim în fiecare zi şi în felurite chipuri. Am adunat cu emoţie şi sfială, în acest număr al foii noastre, câteva gânduri de iubire şi recunoştinţă pentru Părintele Arsenie. Însă înaintea lor se cuvine să-l lăsăm pe Părintele Arsenie să ne vorbească. Iată un cuvânt din „Cărarea Împărăţiei”:

DESPRE LUPTA DUPĂ LEGE

Cei ce nu urmăresc în viaţa aceasta nimic mai mult decât să fie fericiţi în lume şi tihniţi în trup, aceştia n-au război cu diavolul: pe aceştia îi are fără război. Căci câtă vreme umblă după tihneală şi fericire deşartă n-au să se trezească din vraja vrăjmaşă, care-i ţine bine încleştaţi în lumea aceasta sensibilă care-i duce prin nebăgare de seamă la pierzare sigură. De aceea a zis oarecine că **cea mai primejdioasă temniţă e aceea în care te simţi bine: nu vei ieşi din ea niciodată**. Războiul începe abia cu cei ce vor să-şi refacă fericirea raiului pierdut, strădanie pentru care învaţă să se desprindă pe rând din toată tihneala şi slava deşartă a vieţii acesteia. Şi începe aşa:

Toate patimile sau lucrările împotriva firii se ivesc mai întâi în minte, în partea cea mai subţire a făpturii noastre nevăzute. Aci vine un chip sau un gând al lumii acesteia şi stă ca o momeală. Iar mintea, dacă e neînvăţată sau neprevăzută despre lucrarea străină, ca un miel neştiutor, vede lupul şi se duce la el, crezând că e oaie. Iar dacă lupul mai e şi viclean se îmbracă în piele de oaie şi bietul miel, neavând mirosul oii cercat, tot de-a zburda se duce în colţii lupului flămând.

Prima întâlnire între minte şi diavol e la linia momelii, pe care o flutură el în văzul minţii. Dacă mintea nu bagă momeala în seamă, vrăjmaşul stăruie cu ea, o arată mai sclipitoare, ca s-o arate iubită minţii. Aceasta e a doua înaintare a războiului sau asupreala. Dacă la asupreală a reuşit să fure minte cu momeala şi să o facă să vorbească împreună, avem înaintarea la unire.

Mintea însă se trezeşte, că a fost furată de gând străin şi că se află în altceva decât în ceea ce-i era dat după fire; iar când îşi dă seama de ea însăşi şi de cele în care se află, avem lupta cea de gând la o clipă hotărâtoare. Se va învoi mintea ca să meargă după momeală mai departe sau se va întoarce de la dânsa? Aici e lupta, şi clipele sunt scumpe şi de cele mai multe ori, viaţa întreagă a unuia sau o mulţime de înşi, atârnă de lupta nevăzută a câtorva clipe.

Dacă întârziem să ne luptăm, se poate întâmpla ca fără de veste să fim învăluiţi la minte de partea poftei sau a iuţimii, asupra cărora încă aruncă vrăjmaşul aprinderea sa. Prin urmare, ostaş al lui Hristos, lupta trebuie dată grabnic şi după lege.

Iată cum descrie Sfântul Marcu Ascetul, iscarea războiului nevăzut: "momeala aruncată de Satana".

Încă din Vechiul Testament se cunoaşte războiul cel de gând, despre care David scrie aceasta: "Fiica Babilonului (înţelegeţi: Satană, Satană) dornică de pustiire, ferice de cel ce-ţi va plăti după fapta ce ne-ai făcut nouă; ferice de cel ce va lua şi va lovi de piatră pruncii tăi".

Gândurile celui rău, nălucirile lui, idolii (ideile fixe ale lui), momelile sale, aceştia sunt pruncii vaviloneşti sau "puii de drac", după cum îi numeşte Sfântul Maxim. Iar piatra este Hristos sau credinţa în El, temelia cetăţii sufletului, piatra cea din capul unghiului, pe care zidarii vremii de atunci nu au băgat-o în seamă. Ori, întru nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer nici un alt nume dat nouă oamenilor, întru care să ne mântuim. De piatra aceasta trebuie să lovim pruncii vavilonești. Căci cine va cădea pe piatra aceasta se va sfărâma, iar pe cine va cădea ea, îl va spulbera. De aceea Sfântul Ioan Scărarul zice: "Ca numele lui Iisus Hristos, armă mai tare, în cer şi pe pământ nu este". **Cerul este mintea şi pământul este inima în care trebuie să se depene rugăciunea neîncetată a preasfântului nume**: "*Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul*", întorcându-se ca o armă mereu întinsă asupra vrăjmaşului.

MĂRTURIA PĂRINTELUI PANTELIMON DE LA MĂNĂSTIREA TURNU (†2017)- ucenicul Părintelui Arsenie

„Când faceți ceva, să faceți cu dragoste, că dacă Îl iubești pe Dumnezeu, pentru El faci ceea ce faci!”

Aveam vreo 18 ani când am mers să-l văd pe Părintele, despre care se dusese vestea, la Mănăstirea Sâmbăta de Sus, din Făgăraș. El era în mijlocul unei mișcări de reînviere duhovnicească grozavă. Duminică de duminică se adunau puhoaie de oameni din toți munții din jur la Sâmbătă, să-l vadă și să-l asculte pe Părintele Arsenie. Avea un cuvânt ca de foc și o putere foarte mare asupra oamenilor. Eram curios ce fel de om al lui Dumnezeu este acesta, de vorbește atâta lume despre el. Și am stat în mulțime cuminte, până s-a terminat predica. Atunci, Părintele a venit printre oameni, îi privea scurt și le spunea ce trebuințe au și ce să facă. La un moment dat, îl văd că se uită spre mine și-mi spune:

-Copile, să te duci să faci armata și apoi să mă cauți. Numai atunci vom vorbi despre călugărie.

Am rămas înțepenit. Eu nu venisem cu gândul să mă călugăresc, ci doar să-l văd, dar după ce l-am văzut, mi-a trecut prin minte fulgerător că aș vrea să-i fiu alături în mănăstire.

Nu era voinic, ci subțire și înalt. Dar deși era destul de fragil, părea extrem de puternic. Avea o atitudine foarte dârză, și se impunea unde apărea, fără nici un efort. Puterea lui era mai ales în ochi. Când te privea, te paraliza. Avea o autoritate care venea din interior prin privire, ca o forță în fața căreia nu-ți rămâne decât să te supui. Nu era nevoie să facă vreun gest, căci îți spunea din ochi ce să faci. Te făcea să plângi sau să te bucuri, după cum îți era sufletul ușor sau greu de păcate.

Pe cât de aspru era la o primă privire, pe atât de bun era după ce-l cunoșteai. La început ți se părea biciul lui Dumnezeu. Aspru la purtare, aspru cu sine, aspru cu păcatul. Dar dacă îi urmai sfatul și te pocăiai, atunci îl vedeai cât e de bun. Pe noi, călugării mai tineri, îi plăcea să ne învețe diverse lucruri, de la literatură și pictură până la munca la grajd. De multe ori glumea și râdea cu noi și era foarte blând. Se înăsprea doar în fața păcatului. Lucra cu noi și nu cerea nimănui să facă mai mult decât putea. Că mănăstirea era atunci o ruină. Peste 200 de ani a fost ruină. Și am lucrat mult s-o refacem. Nu te chema la muncă, ci se apuca primul de treabă și toți îl urmam. Erau mulți studenți. Uneori, se bătea cu zăpadă cu noi. Spunea că e bine să ne comportăm cum ne e vârsta, că avem timp să devenim serioși și să uităm de joc.

E greu de explicat cum era Părintele când slujea Sfânta Liturghie. Eu l-am văzut la Sâmbăta... Era ca un curent, dar și ca un soare care trecea peste noi toți. Avea această putere de a ne *„cuprinde”* pe toți. Pe unde trecea el nu mai simțeai contactul cu cele ale lumii acesteia. Ca Părintele, cât am umblat în lumea asta, nu am întâlnit și nici nu mai sunt. A fost mare și ca duhovnic, și ca apostol, iar creația lui a fost inspirată de Duhul Sfânt. Părintele ne spunea, însă:
-Nu vă mai uitați așa la mine!

La parastasele Părintelui de aia se strânge multă lume, fiindcă Părintele nu a plecat, ci a rămas cu noi.

Părintele Arsenie Boca s-a coborât la om, îndeosebi la familie, fiindcă familia e mai întâi... Dumnezeu a creat mai întâi familia, învățându-ne totodată că păcatul neascultării protopărinților noștri este păcat împotriva Duhului Sfânt. Unele mame își învață fiicele *„să-și trăiască viața, că sunt tinere”.* Unele fete chiar în chilia Părintelui Arsenie spuneau: *„Suntem tinere...”.* Părintele le spunea tinerelor să-și păstreze viața curată. A ținut mult la aspectul de vrednicie a părinților, căci el știa păcatele

VERSURI DE SUFLET

MORMÂNTUL VIU

I

Pe aripi de dor
Nădejdi ce nu mor
Se-naltă zburând,
Degrab alergând
Spre-nălțimi ascuțite
De codri păzite,
Cu lacrimi sfințite
Şi rugi îndelungi.

II

Colo, sus lângă izvor
Se alină orice dor
Şi-orice rugă, spre folos,
Se-mplinește preafrumos.
Lângă brazii ce-n tăcere
Dau mireasmă de-nviere
Şi veșnică mângâiere,
Grămăjoare de pământ
Stau cuminți pe un mormânt.

III

Floricele se adună
Să facă mândră cunună,
Iar podoabă luminată,
Beteală de nea curată
Pietricelele-mpletesc
Şi pat moale pregătesc,
Toate-n taină ne șoptesc
Un nume ce-i pomenit
Sus în cerul preaslăvit,
Un nume ce-a-nspăimântat
Tot iadul cel necurat,
Un nume care străbate
Până dincolo de moarte:

ARSENIE

IV

Acela-i numele purtat
De Crucea ce s-a înălțat
Pe-acest mormânt, spre pomenire
Ca mărturie de iubire
Şi neîncetată jertfire
A Domnului
Şi-a robului.

V

Aici tot gândul a tăcut.
Cu drag pământul îl sărut
Şi tac. Şi-ngenunchez
Şi simt degrab cum înviez.
-Tu, suflet zbuciumat,
Rănit în lupta ce-ai purtat,
Odihnă, ai aflat?
-Ce-am râvnit
Am dobândit.

VI

Puțin mai la vale,
M-opresc iar din cale
Şi cu dragoste mă-nchin
Ca alt dor să îmi alin:
Să sărut o Sfântă Cruce
Să primesc odihnă dulce,
Care din rai se aduce.
E Crucea unui alt om
Hrănit din Dumnezeiescul Pom...

Preoteasa Ioana Curechian

CUVINTE DE FOC

Să ne reamintim sau să descoperim câteva cuvinte de foc ale Părintelui Arsenie:

Cea mai lungă cale este calea care duce de la urechi la inimă.

Mă, nu toți din lume se prăpădesc, nici toți din mănăstire se mântuiesc.

În mintea strâmbă și lucrul drept se strâmbă.

Să-ți ferești capul de frig și de prostie!

Cine face curte nu face carte.

Nici abuzul, nici refuzul.

Nașteți-vă sfinți!

Mustrarea învinge, dar nu convinge.

Să ai înțelegere față de neputința omenească.

Un suflet trist este un suflet cu luminile stinse.

Fiecare dintre noi ducem un necredincios în spate.

Iubirea lui Dumnezeu pentru cel mai mare păcătos este mai mare decât iubirea celui mai mare sfânt față de Dumnezeu.

Toată noaptea abia am dormit. Am pornit împreună la prima oră. Eu fiind catolică (atunci), prietena mea mi-a spus, sus la mormântul Părintelui, să fac crucea ortodoxă și să mă rog sincer, din inimă. M-a cuprins o pace cum nu am mai avut. Simțeam un miros tare plăcut de mir în jurul mormântului. Am făcut rugăciuni.

Peste 3 săptămâni am mers cu soțul la Părintele Arsenie. *Mi-a fost un dor inexplicabil pentru mine, de acel loc plin de har și frumusețe*. Împreună ne-am rugat mult acolo.

A rânduit Bunul Dumnezeu și parcă ne-a chemat Sfântul, ca iar, peste trei săptămâni, să mergem la Prislop, împreună cu soacra și mătușa. Atunci m-am rugat la mormântul Părintelui și Maicii Domnului să îmi dea un semn dacă deja în pântecul meu crește viață, încât să stau în curățenie trupească, nu tot să ne mai împreunăm.

Așa a și fost. În chip minunat și grabnic a mijlocit Sfântul pentru noi. După socoteli și teste rezultă că în perioada în care am fost cu soțul meu la Sfânta Mănăstire Prislop, am rămas binecuvântată cu un copilaș.

Părintele Arsenie Boca ne-a ajutat nu doar cu venirea bebelușului în viața noastră, ci și cu descoperirea adevăratei Biserici a lui Dumnezeu, trecând la Ortodoxie.

Înainte de naștere, buna mea prietenă care m-a dus la Prislop, a devenit nașa mea, cu soțul ne-am și cununat în dreapta credință.

Și fetița noastră s-a născut în 8 martie 2020, în Duminica Ortodoxiei. Sfântul Părinte Arsenie Boca a adus multă pace, dragoste și credință în viețile noastre!

Balaj Nora

STROPI DE ACATIST ALCĂTUIT DE PREASFINȚITUL DANIIL

Venind pe lume în Vața de Sus, „Cărarea Împărăției" spre Viața de Sus, ne-ai scris și ne-ai învățat, Preacuvioase Părinte Arsenie și din țara moților, în pământul celor vii ai vrut să ne strămuți, prin credința cea adevărată ortodoxă în Hristos și prin Biserica Sa, al cărei slujitor sfințit ai fost, învățându-ne pe toți să-i cântăm Lui: Aliluia!

Din Dealul „Bujoara" ai pășit spre Tabor, dar nu ți-au lipsit din viață nici Ghetsimanii și nici Golgota, prin nedreapta scoatere din mănăstire și prin temniță, închisori și Canal, dar Bradul lui Avram Iancu te-a făcut stejar neclătinat în bătaia tuturor vânturilor, întărindu-ți rădăcinile în Hristos și coroana ramurilor întru Duhul Sfânt, pentru a ne odihni sufletele în mănăstirea din Sâmbăta de Sus, a Sfinților Mucenici Brâncoveni, săpându-ne chilie în Munții lui Dumnezeu de sub Fereastra cerului, unde îngerii cântă neîncetat: Aliluia!

După ce-ai altoit duhul Sfântului Munte în Munții Făgărașului prin rugăciunea neîncetată și isihastă „Doamne Iisuse", ai fost mutat prin rânduiala lui Dumnezeu în Sfânta Mănăstire a Prislopului, din apropierea Munților Retezat, ca să retezi și să smulgi din ctitoria Sfântului Nicodim de la Tismana și a Domniței Zamfira, cea din vlăstarul Basarabilor, orice buruiană străină de Ortodoxie, cântând lui Dumnezeu împreună cu Sfântul Ioan de la Prislop, în Mănăstirea Sfântului Ioan Evanghelistul și cu toți ceilalți: Aliluia!

Chemându-te Sfântul Elefterie să-l ajuți la zugrăvirea bisericii lui din București și Sfântul Ierarh Nicolae la biserica lui din Drăgănescu, după ce-ai fost sub ascultarea Patriarhului Iustinian la „Schitul Maicilor", ai zugrăvit, Preacuvioase Părinte Arsenie, ca un alt Andrei Rubliov, minunea picturii de la Drăgănescu, cea fără de asemănare, ctitorind în același timp și smeritul Așezământ de la Sinaia, de unde aveai să pleci la cele veșnice în ziua pomenirii Sfântului Mucenic Ștefan cel Nou, precum ai scris în absida Sfântului Altar, unde sfinții liturghisitori cântă neîncetat lui Dumnezeu: Aliluia!

fiecăruia. *Să-ți ții viața curată e poruncă sfântă, pe care nu a dat-o omul, ci Dumnezeu…*

Cât i-am fost fiu duhovnicesc, când m-am mărturisit la dânsul, **Părintele căuta mult să ne aducă la sfințenie, să luptăm cu păcatul**. Așa ne învăța, că prin păcat ne dezbrăcăm de harul pe care ni l-a dat Dumnezeu la Botez. Foarte mult punea bază pe smerenie.

-Lăsați păcatele și să vă întoarceți la Dumnezeu, ca să nu vină peste voi boala sau întristarea, ne spunea Părintele.

Mai zicea: *Unde nu e păcat, toate le învingeți; unde e păcat, toate merg greu. Când faceți ceva, să faceți cu dragoste, că dacă Îl iubești pe Dumnezeu, pentru El faci ceea ce faci!*

Când mă spovedeam la dânsul, era ceva de nu mai simțeam. Plecam de pe pământul acesta. **Părintele a fost cel mai bun duhovnic al monahismului românesc**.

Părintele Arsenie Boca pentru români și pentru poporul nostru s-a întors de la Sfântul Munte. El a simțit că este mai important să aducă la noi scrierile Sfinților Părinți și să dea un model pentru monahismul de la noi. El a fost legat de tot ce se întâmplă cu noi și încă mai este. Eu cred ca și cu rugăciunile Părintelui Dumnezeu ne-a păzit până acum de cutremurul cel mare. Ne spunea mereu:

-Doar să mă strigați și eu vă ajut!

PRIVIND PRIN UȘA CHILIEI DE LA SINAIA,

întredeschisă de Preasfințitul Daniil Stoenescu

Timp de zece ani ucenic și de aproape al Părintelui Arsenie, după Revoluție Preasfințitul Daniil Stoenescu s-a sârguit mereu să dăruiască oamenilor cuvintele Părintelui, prin cărțile pe care le-a tipărit. Dânsul spunea: „**Prin Părintele Arsenie am simțit că Dumnezeu a intervenit în viața noastră, însoțindu-ne și călăuzindu-ne pe un drum propriu fiecăruia dintre noi, înspre același Emaus veșnic**."

Am adunat aici câteva mărturii ale ierarhului - mai puțin cunoscute - care a avut marea bucurie să fie găzduit o vreme la așezământul de la Sinaia, unde Părintele Arsenie a stat în ultima parte a vieții și unde a adormit.

•În chilia sa, lucrurile Părintelui se păstrează așa cum le-a lăsat, de la candela aprinsă, icoane – vechi sau pictate de dânsul, la cărți și alte obiecte. De asemenea se păstrează o bucățică din anafora sfințită la ultima Liturghie pe care a slujit-o, în primăvara anului 1959.

•Pe una din paginile Liturghierului său din chilia de la Sinaia, a scris: *„A nu greși e mândrie; a drege greșeala e smerenie"*.

•Părintele Arsenie avea trei Biblii: una din 1914, una din 1936 și ultima din 1967. Cea din 1936 este **stropită cu multe lacrimi.**

•Într-unul din caietele sale de însemnări, Părintele Arsenie a scris: *„Între oameni trebuie să devii – în mic – la scară smerit omenească un mântuitor pe cruce. Oare nu la așa ceva m-am legat când L-am văzut într-o gară, privind peste hărmălaia lumii, la tragedia ce avea să vie a doua zi: al doilea război mondial? Cu niște ochi de o frumusețe divină și cu o infinită durere și că ne vedea pe toți. Nu-I voi ușura întrucâtva imensa Lui cruce pe care o duce printre oamenii până la sfârșitul lumii, luându-mi partea mea?"*

•Pe una din paginile de la sfârșitul Bibliei a scris: *„Ceea ce ești vorbește mai tare decât ceea ce spui"*.

•Alte însemnări, pe care le vom regăsi mai apoi dezvoltate în *Cărarea Împărăției*:

La versetul 24 al cap. 4 din Evanghelia de la Marcu – *„Luați seama la ce auziți: Cu ce măsură măsurați, vi se va măsura; iar vouă celor ce ascultați, vi se va da și vă va prisosi"* - scrie: **Legea ispășirii**.

La versetele 16-17 ale cap. 13 din Evanghelia de la Ioan – *„Adevărat, zic vouă: Nu este sluga mai mare decât stăpânul său, nici solul mai mare decât cel ce l-a trimis pe el. Când știți acestea, fericiți sunteți dacă le veți face."* – scrie: **Încă o fericire**.

•Cât a stat în Sfântul Munte (în perioada martie-mai 1939), Părintele a transcris 382 pagini din Filocalia găsită la

părinţii de la Prodromu. Cu ea şi cu cele două volume în greacă ale Filocaliei s-a întors în ţară, dându-le pe cele din urmă părintelui Dumitru Stăniloae spre a le traduce. La sfârşitul manuscrisului arsenian al Filocaliei româneşti de la Prodromu, Părintele nota: *„Scrise cu ajutorul lui Dumnezeu şi cu al Maicii Sale, dimpreună cu blagoslovenia Părintelui meu duhovnic, stareţul Antipa, cât am petrecut în Sfântul Munte. Mai 1939"*.

•Atelierul de pictură de la Sinaia are doar un metru pătrat. Se păstrează şi acum culorile, pensulele şi câteva desene. Pe perete veghează chipul Mântuitorului (*foto pag. 3*). Acolo, Părintele Arsenie a pictat icoanele de pe iconostasele de la Drăgănescu şi Prislop. De pe fereastra atelierului şi a chiliei sale se vede Vârful cu dor, din masivul Bucegi...

•Prezenţa puternică a Părintelui Arsenie în chilia sa de la Sinaia, urmele paşilor săi, duhul de rugăciune, metaniile, lacrimile, tăcerile, citirile, gândurile, descoperirile petrecute acolo, l-au făcut pe PS Daniil să exclame: *„De am avea unul din gândurile Părintelui Arsenie, mintea ne-ar fi mai luminată, fapta mai dreaptă şi mai puternică şi ne-am face ruguri şi fecioare cu candele aprinse."*

CONSIDERENTE VREDNICE DE LUAT AMINTE ÎN CEEA CE PRIVEŞTE ACUZELE DE NECANONICITATE ALE PICTURII DE LA DRĂGĂNESCU

Pictura de la Drăgăneascu a Părintelui Arsenie nu respectă întru totul erminia picturii bizantine ortodoxe, mai ales în registrele inferioare, deoarece:

1. Fiind oprit de la slujirea preoţească în ultimii 30 de ani ai vieţii sale, interzicându-i-se a predica şi fiind urmărit cu străşnicie de Securitate, care încerca să obstrucţioneze orice legături cu preoţii, monahii, intelectualii şi poporul credincios, Părintele Arsenie foloseşte pictura (de la Drăgănescu) ca pe o predică fără cuvinte – în culori – sau ca un mijloc pertinent de catehizare.

Sunt ilustrative în acest sens cuvintele marelui teolog şi om de cultură, Nichifor Crainic, care, într-o scrisoare adresată Părintelui Arsenie în anul 1971, spune: *„E o mare mângâiere acum, când nu mai ai prilejul să desăvârşeşti pe aspiranţi, să poţi mângâia cu penelul pe cei desăvârşiţi, pentru a-i da pildă pe zidurile sacre. Mica biserică de la Drăgănescu are norocul să simtă pe zidurile ei zugrăvite predicile fierbinţi, pe care miile de oameni le ascultau la Sâmbăta de Sus. E o pictură nouă ca şi predica de atunci... E un stil nou, e o pictură nouă, după viziunea nouă pe care o porţi în suflet."*

Referitor la acest stil nou care nu respectă întru totul stilul – canonul picturii bizantine/ortodoxe, sunt lămuritoare şi foarte potrivite cuvintele marelui cărturar, din aceeaşi scrisoare adresată Părintelui Arsenie.

Alte considerente

Aproape toate bisericile din Patriarhia Rusă nu respectă decât în linii mari sau şi mai puţin, stilul şi canonul bizantin al picturii şi erminia, şi, cu toate acestea, nimeni nu îşi permite să le conteste apartenenţa la Biserica Ortodoxă, mai ales că multe dintre ele au fost pictate sau supervizate de oameni care au nimbul sfinţeniei şi au fost canonizaţi. La noi, un exemplu concludent este Părintele Irineu Protcenco, cu celebrele icoane şi pictura de la Mănăstirea Sihăstria Neamţ. A pictat sub privirile marilor părinţi Cleopa Ilie şi Paisie Olaru.

2. În acest context de înţelegere şi abordare a picturii de la Drăgănescu a Părintelui Arsenie, se poate dezlega şi „nodul gordian" al reprezentării pe pereţii acestei biserici a două personalităţi care nu fac parte din lumea ortodoxă şi din sinaxarul ortodox.

a) *Ulfila, încreştinătorul goţilor şi traducătorul în gotică al Sf. Scripturi*

Trebuie spus de la început că Ulfila apare cu o aureolă mai întunecată şi fără a fi numit sfânt, ci doar cu denumirea: „Ulfila, Episcopul goţilor". Însuşi Sf. Împărat Constantin este o victimă a confuziilor în ceea ce priveşte dreapta credinţă şi insidioasa doctrină semiariană, de vreme ce:

- cheamă din exilul în care fusese trimis de Sinodul I ecumenic, pe Arie ereticul, dar şi pe alţi eretici precum Eusebiu, episcopul Niciomidiei, pe care îl aşază mai târziu ca episcop în Constantinopol şi ca om de casă şi sfătuitor în Palatul imperial.

- cu acceptul lui, mai târziu, marele atlet al credinţei niceene, Sf. Atanasie cel Mare, a fost scos din scaunul de arhiepiscop al Alexandriei şi trimis în exil.

Acelaşi episcop semiarian, Eusebiu al Nicomidiei, îl va boteza pe Sf. Constantin înaintea morţii sale din anul 337. Cu toate acestea, nimeni, azi şi în trecut, nu a îndrăznit să-l numească eretic pe Sf. Împărat Constantin cel Mare.

Ulfila a fost hirotonit episcop la Constantinopol de către Eusebiu de Nicomidia în anul 341, atunci episcopul (Constantinopolului) capitalei imperiului. A avut o contribuţie majoră la încreştinarea goţilor nord-dunăreni

şi a celor sud-dunăreni, în chip deosebit şi prin traducerea în limba gotică a Sf. Scripturi, inventând pentru aceasta şi un alfabet special. Se poate, în acest context, să fie simplu acuzat de erezie Părintele Arsenie, pentru pictarea lui Ulfila, fără a fi inscripţionat ca sfânt în pictură.

b) Francisc de Assisi.

Conflictele doctrinare şi de jurisdicţie dintre Roma şi Constantinopol, soldate cu schismă, supărare, scoatere din diptice şi anatemizare reciprocă, în primul mileniu creştin până la „Schisma cea mare", nu au fost nici puţine şi nici scurte ca întindere temporală. Însumate, ele trec bine de două secole. Toate acestea însă nu au rupt etosul creştinătăţii în ansamblu, care, cu toate durerile schismelor şi anatemelor, au rămas în conştiinţa unicităţii şi unităţii Bisericii, mai ales că experienţa peste generaţii a arătat că, până la urmă, aceste stavile temporare cădeau şi mereu se revenea şi la unitatea văzută a Bisericii.

Această conştiinţă a persistat peste două secole şi după „Schisma cea mare" de la 1054, deoarece cu astfel de schisme şi disensiuni creştinii răsăriteni şi apuseni erau deja obişnuiţi, deşi nu se bucurau de ele.

Abia prin Cruciada a IV-a din anul 1204, care, în loc să elibereze Locurile Sfinte - cum se lăudau Papalitatea şi suveranii apuseni -, a cucerit în chipul cel mai barbar şi samavolnic cel mai mare şi mai bogat oraş creştin al lumii la acea dată, Constantinopolul, prin stăpânirea lui de către apuseni şi transformarea Imperiului bizantin până în 1261 în Imperiul latin de Constantinopol, iar, mai apoi, după recucerirea Capitalei de pe Bosfor şi refacerea, însă de acum fragilă a Imperiului bizantin de către greci şi cu presiuni uriaşe ale Papalităţii asupra împăratului Mihail al VIII-lea Paleologul şi asupra urmaşilor săi de a pleca Ortodoxia Scaunului papal, această conştiinţă şi unitate se destramă încet - încet.

Francisc de Assisi trăieşte tocmai la această răspântie de vremi, când încă creştinătatea se vedea una (a trăit între anii 1181-1226). De aceea Francisc de Assisi a rămas atât de puternic impregnat în conştiinţa nu numai a creştinilor din Apus, dar şi din Răsărit, ca o mare personalitate spirituală.

Preot Ştefan

DOUĂ MINUNI ALE PĂRINTELUI ARSENIE

Din şirul neîntrerupt de pelerini care, de treizecişiunu de ani, vin cu dragoste şi nădejde la mormântul Părintelui Arsenie, nu puţini sunt cei care ar putea da mărturie despre minunile de care au avut parte în viaţa lor prin rugăciunile sale. Am ales două care s-au petrecut cu fraţi dintre noi şi care au primit cu bucurie să le împărtăşească, spre folos şi întărire.

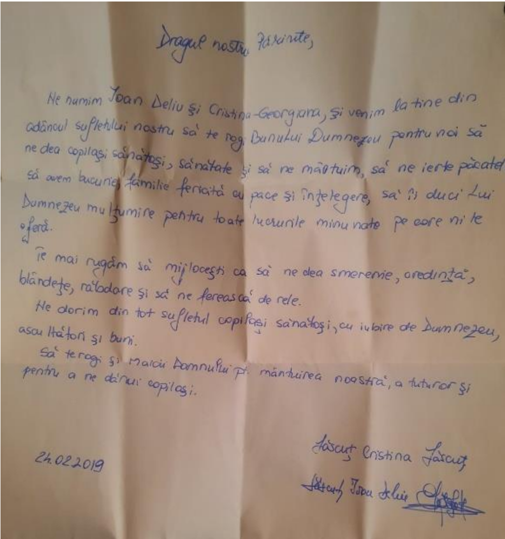
MINUNEA PĂRINTELUI ARSENIE ÎN VIAŢA NOASTRĂ

Suntem doi tineri, fii duhovniceşti ai Părintelui Ştefan Negreanu şi dorim să dăm mărturie pentru minunea pe care Părintele Arsenie Boca a adus-o în viaţa noastră: *un copil minunat pe nume Matei Zian*.

În anul 2015 ne-am căsătorit, iar până în anul 2019, din cauza unor probleme de sănătate, nu puteam avea copii.

La începutul anului trecut, din dorinţa de a avea copii, am vorbit cu Părintele Ştefan, care ne-a îndrumat ca, până la lăsarea Postului Mare, să mergem de trei ori la mormântul Părintelui Arsenie Boca, *să îi scriem o scrisoare de fiecare dată* - în care îl rugăm să mijlocească pentru noi, ca Bunul Dumnezeu să ne dăruiască copii - şi să atingem scrisorile de Crucea Părintelui, făcând Acatistul Părintelui la mormânt.

Primele două scrisori le-am ars când am ajuns acasă, iar ultima am păstrat-o drept mărturie.

Dragul nostru Părinte,

Ne numim Ioan Deliu şi Cristina-Georgiana, şi venim la tine din adâncul sufletului nostru să te rogi Bunului Dumnezeu pentru noi să ne dea copilaşi sănătoşi, sănătate şi să ne mântuim, să ne ierte păcatele, să avem bucurie, familie fericită cu pace şi înţelegere, să îi duci Lui Dumnezeu mulţumire pentru toate lucrurile minunate pe care ni le oferă.

Te mai rugăm să mijloceşti ca să ne dea smerenie, credinţă, blândeţe, răbdare şi să ne ferească de rele.

Ne dorim din tot sufletul copilaşi sănătoşi, cu iubire de Dumnezeu, ascultători şi buni.

Să te rogi şi Maicii Domnului pt. mântuirea noastră, a tuturor şi pentru a ne dărui copilaşi.

24.02.2019

Cristina

Ioan Deliu

La scurt timp după ce am fost la mormânt a treia oară, am aflat că vom avea un copil, care, zilele trecute a împlinit un an.

Cu recunoştinţă şi bucurie dăm această mărturie acum, la împlinirea a 31 de ani de la adormirea dragului nostru Părinte Arsenie, noi: *Ioan-Deliu şi Cristina-Georgiana*, fericiţii părinţi ai lui Matei Zian.

MARI MINUNI A FĂCUT SFÂNTUL PĂRINTE ARSENIE BOCA ÎN VIAŢA MEA!

Tare mult am dorit să devin mămică. De aproape un an de zile fără rezultat... Împreună cu soţul meu ne-am făcut la un moment dat şi analize medicale, dar nu aveam nici o problemă de infertilitate.

Mă rugam de mult timp în fiecare zi vreo oră, citeam şi Psaltirea. Buna mea prietenă, un înger de om, mi-a spus că pe data de 8 mai merge la Sfânta Mănăstire Prislop.